

Jakobsstigen

En julefortælling af Gert Grube

Der var juletræsfest i sognegården. Midt på gulvet stod det store juletræ, som var pyntet med lys, kræmmerhuse, englehår, hjerter og ikke mindst en lang Jakobsstige, som gik helt nede fra gulvet og op forbi julestjernen øverst oppe.

På stigen var der mange engle, som hver havde en lille trompet. Jakobsstigen med engle skulle udtrykke den glæde, som var forbundet med julen, da engle viste sig for hyrderne på marken, og Gud sendte sin søn ned til jorden.

Imellem gæsterne var der en pige på 9-10 år, Alberte hed hun. Hendes øjne strålede om kap med lysene og pynten på juletræet. Det var dog især Jakobsstigen, som fangede hendes opmærksomhed.

Kort før jul havde hun i skolen hørt om Jakob og hans drøm ved Betel. Her drømte han, at himlen var åben, og at der fra jord til himmel var en stige, hvorpå der var engle, der jubede og sang.

Efter den fantastiske oplevelse havde Jakob fået et specielt nært forhold til Gud.

Alberte boede i øvrigt ikke langt fra sognegården i et højt hus på femte sal. Her boede hun sammen med sin bror og forældrene. Hun havde engang talt trappetrinnene, og der var 90 trin op til lejligheden. Det var især, når Alberte havde haft en lang skoledag, at trappetrinnene føltes besværlige. Da ønskede hun at bo i en lejlighed på 1.sal eller ude på landet, hvor man kun skulle op ad få trapper, når man kom hjem

Juletræsfesten nærmede sig sin afslutning, og det var skik på denne egn at Jakobsstigen blev taget ned fra træet og klippet i mindre stykker og fordelt mellem de børn, der gerne ville have nogle trin med hjem. Alberte holdt sig ikke tilbage. Hun ville også gerne have et minde fra festen. Endelig rakte en kvinde noget af stigen til Alberte, som blev ekstra glad, da hun så, at hun havde fået et stort stykke med hele fem engle på. Hun foldede stigen nænsomt sammen og lod den glide ned i en lomme.

Kort efter fik hun øje på familien, der stod i dørbningen og kaldte på hende, for nu skulle de hjem.

Jakobsstigen

En julefortælling af Gert Grube

Uden for blæste det kraftigt, og sneen føg hen over parkeringspladsen, hvor deres bil stod. Alberte og lillebroderen blev anbragt på bagsædet, hvor de pakkede sig godt ind i et tæppe. Bilen var nemlig blevet rigtig kold efter at have stået flere timer ude i sneen.

Snart efter holdt de uden for deres opgang, og Alberte tænkte allerede på de mange trin, der førte op til deres lejlighed. Hun orkede næsten ikke at tage turen op af alle trapperne, men hun kunne jo heller ikke blive stående dernede i kulden, så hun begyndte langsomt at gå op.

Da hun var kommet ind i lejligheden, hængte hun sin frakke på plads, tog Jakobsstigen forsigtigt op af lommen og skyndte sig ind på sit værelse. Hun vidste lige nøjagtig, hvor stigen skulle hænge – i vinduet øverst oppe.

Om aftenen lå hun i sengen og kiggede på sin Jakobsstige, der blev helt levende på grund af varmen fra radiatoren. Englene bevægede sig også, og sammen med stjernehimlen, som var dukket op uden for vinduet, efter at det var holdt op med at sne, så det hele eventyrligt ud. Fem engle truttede løs i trompeterne, men lyden måtte hun tænke sig til.

Alberte faldt hurtigt i søvn og drømte om sin stige, som i drømmen blev forvandlet til alle de mange besværlige trin i opgangen. Selv stod hun nedenfor og skulle til at tage turen op. Hun følte slet ikke at, hun magtede det, for fødderne var tunge som bly. Men da hun så op, fik hun øje på en engel, der smilede venligt og ligesom vinkede hende nærmere. Nu blev benene straks lidt lettere, og hurtigt var hun henne ved englen.

"Jeg hedder pagtens engel," sagde den, "jeg er i øvrigt omtalt i den gode gamle bog med ordene: 'Han byder sine engle at vogte dig på alle dine veje.' Jeg skal minde folk om den ny aftale, som Gud i himlen har lavet med menneskene på jorden. Nu kan man ikke længere fortjene sig til frelsen. Det er kun Guds overstrømmende nåde, som er fundamentet, men med nåden udfolder livet sig. Nåden er i virkeligheden som en bølge, der konstant overskyller menneskene for at velsigne og gøre godt - vel at mærke, hvis de selv ønsker det."

Alberte følte med ét en glæde, som gennemstrømmede hele hendes indre. Nu føltes trapperne ikke længere så besværlige.

Hun fortsatte opad og fik igen øje på en engel, som stod øverst på den næste trappesektion. "Hvad hedder så du?" spurgte Alberte. "Mit navn er sandhedens engel. Jeg er blevet udsendt for at minde folk om et bestemt ord fra den gode bog: 'Køb sandhed og sælg den ikke.' Alt for mange mennesker sælger ud af Guds sandheder ved kun at stole på deres fornuft.

Men man skal værne om sandheden, så løggen ikke får et ben til jorden. Alberte forstod det godt. Man skal være tro mod alt det, Gud har vist én og ikke lade sig besnakke til noget andet. For hver sektion i opgangen stod der en ny engel. Der var fredens engel, som forklarede fredens vigtige budskab og henviste til fredens budskab på Betlehems marker; og understregede fredsyrstens egne ord: 'Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer, så vær ikke bange og modløs.'

Der var også kærlighedens engel, som fremhævede kærlighedens inderste væsen. Den kærlighed, som er opmuntrende, opbyggende og opofrende. Englen tog sig tid til at forklare, at den guddommelige kærlighed er så grænseoverskridende, at intet kan måle sig med den, og Guds kærlighed kan nå enhver med tilgivelse og omsorg.

Jakobsstigen

En julefortælling af Gert Grube

Alberte følte sig nu rigtig godt tilpas, og kunne nemt tage de sidste trin op til lejligheden.

Her dukkede den sidste engel op. ”Jeg er lysets engel. Jeg kan forvandle al mørke til lys, og jeg er hurtigere end lynet. Når et menneske er meget bange og ked af det, ønsker jeg at lyse op, og jeg ønsker at pege på Guds ord, som jo er en lygte for vor fod og et lys på vor sti. Jeg kommer ind i folks tanker og siger: 'Hvorfor blive nede i mørket, når du kan åbne den gode bog Bibelen og komme op i lyset igen, og så peger jeg altid hen til ham, der er lyset, nemlig Jesus.’”

Alberte var helt overvældet. Hun kiggede ned ad opgangen og så, at de andre engle stadig stod der med deres guddommelige glans og ro. Hun smilede til lysets engel og skyndte sig at åbne døren til lejligheden. Lyset fra englen spredte sig hurtigt til hele lejligheden og oplyste hver en krog. Hun måtte give lysets engel ret. Den var hurtigere end lynet. Hun fandt sit værelse, som også var oplyst, men hvad var nu det? Jakobsstigen var væk? –

I det samme vågnede hun fra sin drøm og så Jakobsstigen bevæge sig svagt frem og tilbage i vinduet. Alt var som det skulle være. Ude i natten så hun en stjerne, og det så ud som om den blinkede. Hun følte, at den blinkede netop til hende for at minde hende om de fem engle fra trappeopgangen - engle, som ønskede at følge hende gennem livet, til hun nåede det himmelske hjem, hvor alle englene kom fra.

*Da vandrer Guds engle op og ned
på salmens tonestige,
da byder vor Herre selv Guds fred
til dem, den efterhige;
da åbner sig Himlens borgeled,
da kommer ret Guds rige.*

**7. vers i "Velkommen igen
Guds engle små" af Grundtvig**

Julefortællingen

Jakobsstigen

samt flere andre fortællinger

kan frit downloades fra

www.dagens-ord-andagt.dk

